

Kerekes Ivett

ÜVEGMASZK

HELMA KIADÓ

2025

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó és a szerző előzetes, írásos hozzájárulása szükséges.

ISBN: 978-963-639-925-9

Írta: Kerekes Ivett

Olvasószerkesztő és korrektor: Mirkó Ágnes (A. M. Summer)

Borítóterv és grafikák: Fehérné Goldschmidt Anna

A szöveg utógondozást végezte: Sebestyén-Darcsi Szabina, Mészáros Tímea és Bányai Zita

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője, Dvariecki Bálint

Kizárólag 18 éven felüli olvasók számára.

Nyomdai kivitelezés:

Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő

Felelős vezető: Drágán György

innovariant.hu

PREAMBULUM

Véletlenül sem előszó, hogy Te, Kedves Olvasó, rögtön szembesülj azzal, mire számíthatsz, amikor kézbe veszed ezt a regényt, amit egy megbízhatatlan – és érzelmileg sérült – narrátor mesél el neked: Odett.

Ugyanis ez az ő története, ami sosem történt meg, és remélhetőleg örökre megmarad puszta kitalációnak.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a történet pőre fikció, és semmilyen létező pszichiátriai állapotot nem mutat be. A narrációban azonosított kórképek egy olyan szubjektív vélemény részei, amely kizárólag Odett belső világának tükröződése.

A könyvben olvasottak nem alapulnak sem ebben a formában megtörtént, valós eseteken, sem tudományos kutatásokon. Ez nem is volt cél, csupán szerettem volna elmesélni egy váratlan történetet két emberről, akik véletlenül találkoznak a villamoson.

Figyelmeztetés: Ez a könyv felkavaró tartalmakat tartalmaz, többek között gyilkosságot és nemi erőszakot, amelyek egyes olvasók számára megrázóak lehetnek. Kérlek, ennek tudatában dönts, hogy belekezel-e.

1. FEJEZET

Egy nő láthatatlan vagy dugható.

Sosem voltam igazán szép, mégis látható akartam lenni, úgyhogy végül okos lettem. Tenyérbemáshoz. Meg kicsit pofátlan. Amolyan „elvitatom a légvételhez való jogodat, ha baszakodsz velem” pica.

Most már. Igaz, számos kanyar vezetett el ideig: egy felbontott jegyesség, sok megszakított barátság, bukott állások, jó pár visszautasítás, két kiválósági diploma, egy *summa cum laude* biológia tudományi doktori cím, és nem utolsósorban két éve egy csattanós pofont megkoronázó per.

Ez utóbbi során az előző üzletágigazgató a fenekemre markolva felajánlotta a mostani osztályom vezetőpozícióját egy neves gyógyszergyárban, ahol addigra én már főállású bioinformatikusként dolgoztam, és a csapattal célzott immunterápiákat próbáltunk tervezni a leggyakoribb tumorok ellen.

A faszi repült, ellenben a per után már kínos lett volna visszavonniuk a szakmai állásfoglalását, tehát a legfiatalabb női osztályvezető lettem a cégnél, akit már nem mellőzhettek.

Ez az egész procedúra uszkve tizenöt évig tartott. Harminchárom éves koromig szoptam, mire kikapostam magamnak egy nem is olyan vacak helyet ebben a trágya világban, ahol az értelmiségi fizetés még osztályvezetőként sem volt elég a luxuséletre, bár valóban tisztos – egy plusz két feles – lakásom került – hitelre – az egyik nyugalmasabb belvárosi kerületben, a céges autóm hibrid volt, és évi egyszer elmentem valahova külföldre nyaralni.

Tökegyedül, mert ezek összetarhálása mellett nem jutott időm szenvedni az anyakomplexusos hülyegyerekkel vagy a vérmacsókkal. Az egyik felük kiborított, a másik felét meg én borítottam ki az eszemmel és a meglátásaimmal.

Állítólag nem voltam elég szép hipszternek.

Akkor sem, ha a nagymamám szerint „kedves mosolyom” volt és „hamis, kristálykék” – khm... gázszínű... – pillantásom, ami „cinkosan” villogott a szemüvegem mögül.

Ami a kerek arcom fókuszát alkotta a seszínű – bár legalább nem ritkás – szemöldököm alatt a szőkésbarna, vállig érő – a párától általában kócosan göndörödő végű, copfba összefogott – hajam közepében.

Valahol mások nyaka magasságában, mivel kilencedik osztály után nem igazán sikerült hosszában nőnöm. Így százhatvanöt centiméter magas maradtam; a felejtethetően átlagos, harminchatos

ruhaméretű, nem túl sportos alakomhoz, amin mérsékelten segített a heti négy kocogás.

Ennyi tellett tőlem; meg az, hogy a világ összes tudását szerettem volna magamévá tenni avégett, hogy mindenkit helyre utasíthassak, miután fél gyerekkoromban én voltam a „mocsári béka”.

Amit akkor is csúnya becenévnek találtam, ha kicsit igazuk volt, mivel én az a fajta kislány voltam, akinek gumikkal összeapplikált fogszabályzója, nagymama süteményhurkája, valamint enyhe kancsalsága is akadt. Ráadásul a fél szememen egy rózsaszín tapasz virított.

Ami igazából sosem érdekelt, hiszen a csokipapír sem számít, amíg a belseje finom, édes. Hittem én.

A gimnázium kegyetlenül megtanította, hogy a nőkben a külsőjüket nézik; az egyetemi élet pedig azt: ki lehet harcolni, hogy a belsőmmel foglalkozzanak, csak akkor éppen senki nem fog szeretni.

Hogyha férfiasan kivívom az igazamat, akkor az sem a lányoknál, sem a fiúknál respektálható döntés, sokszor inkább „felháborító”, „törtető”, „akarnok” és „hisztérikus”, amiért sokan meg fognak gyűlölni, amikor rájönnek, hogy nem bírnak visszaültetni a nőknek kijelölt sarokba.

Mivel OKOSABB vagyok.

Sokkal.

Ami nem szégyen, még ha ezt néhányan igyekeznek is elhiteni velem. Azok, akik a formai tökéletességet csupán külsőségekben éltetik, és azzal szekálnak, hogy magassarkút kéne húznom meg alakformálót viselnem, valamint még egy ruhaméretet lefogynom – még ha a mellem meg sem csináltatom.

Bár azért megcsináltathatnám...

Nem csináltattam vagy fogytam, ugyanis nem bírtam éhesen gondolkodni. Sőt... kifejezetten segített, ha rágcsáltam valamit.

Mivel a körmömet mégse akartam felnőtt nőként rágni, így maradt a gyümölcs és a zöldség, esetleg – néha, alkalmanként, napi egyszer, de mindössze fél doboznyi – mesekeksz.

Szigorúan a tejbevonós, nagyon durván édes fajta.

Amit imádtam. Nagyobb örömet okozott, mintha nem szívták volna a vérem a kinézetem miatt, szóval maradtam „láthatatlan”.

Eddig.

Ma valami hiba lehetett a mátrixban, legalábbis egy farok megkínálta a farmeros fenekemet a villamoson. Kellett nekem egy kis eső miatt novemberben felmerészkedni a tömegközlekedésre a séta helyett!

Leeresztettem az e-olvasóm, és becsuktam az értetlen elnyílt – felül vékony, alul bezzeg túl kicsi – ajkam. Próbáltam dekódolni az interakciót.

Statisztikai kalkulálást készíteni, vajon ez csupán a tömegnyomásra létrejött véletlen érintkezés volt-e, vagy harminchárom éves koromban tényleg megélem, hogy szexuálisan zaklassanak.

Újra megcirógatták egy megkeményedett pénisz feletti durva sliccel a farpofámat.

A pofám leszakadt!

Szerencsére épp egy csomóponthoz értünk, ahol átrendeződtek a viszonyok, úgyhogy a hömpölygő tömeggel oldalra siklottam. A lehető leggyorsabban, hátra sem nézve, ugyanis egy tíz órás munkanap három idegennyelvű meetingje után már nem maradt érzelmi keretem a suttyósága kulturált elutasítására.

Azt meg addigra belém verték, hogyha a felháborodásomban én kezdek üvöltözni, akkor vétkes leszek. Elvégre akkor már nem jogos. Mindenképpen meg kell várnom az atrocitást, ami elég komoly, hogy bírjam bizonyítani.

Márpedig ennek nem maradt nyoma.

Így mély sóhajjal kiengedtem a levegőt, halk bocsanatot suttoztam, ahogy megálltam egy vállas, harminc körüli, félig felborotvált, eredetileg barna fürtös, egyébként szabályos gyémántarcú, nem

rettenetesen magas faszi mellett, az oszlop másik oldalán, és visszaemeltem az olvasóm.

Három bekezdést sem sikerült megrágnom, mire a zaklatóm megismételte az előző incidenst, holott már nyilvánvalóan nem kellett egymáshoz préselődnünk.

Hitetlenkedve megfordultam. Felbámultam a két méter magas, mackós, aggasztóan átlagos arcú, negyvenes férfira.

– Ezt ön sem gondolja komolyan, ugye? – emeltem meg a bal szemöldököm.

Örültem volna, ha a hangom nem ennyire kislányos, azonban az volt, mivel az nem öregedett velem együtt. Továbbra is csipogtam.

Magyarul, angolul, németül, franciául és svédül is. Ez volt. Általában megtanultam félretenni, most mégis zavart, ugyanis ez tetszett neki.

– Szia, cicus – vigyorodott el a kedélyeskedő tenorja mellé.

A zsebre vágott kezei apró moccanatával megvillantotta nekem a kabátja ölén, a lehúzott sliccéből éppen felém tülekedő, félig erektált falloszát.

Őszintén boldogan, amiért csütörtök este félhatkor a hűgyszagú, embermeleg villamoson lát engem. Olyan feje volt, mintha egy karácsonyi angyalka ereszkedett volna le hozzá.

Holott nem éreztem alkoholszagot. Ezek szerint nem részeg volt, csupán pofátlan és perverz.

– Cicus az anyja seggénék a szomorúsága – utasítottam el a feltételezést.

– De mocskos a szád, cicamicám – markolt a vállamra.

Faszom a genderkülönbségekbe, erősen sikerült. Mégiscsak komolyan gondolta. Megpróbáltam lehámozni magamról a tolakodást, de nem bírtam elvenni tőle. Nem vigasztalt, hogy egyelőre a szövetskabátom markolássza, és nem érzem az izzadt tenyerét.

A lepedékes nyelvével megnyalta az – egyéb-
íránt vigyor nélkül biztosan dús – alsó ajkát. Egy villanásig megmutatta az alsó jobb kettes, elrohadt rágóját. Amit észrevettem. Lelassult az idő, ahogyan félni kezdtem.

Jogosan, elvégre senki nem pislogott a jelene-
tünkre.

– Eresszen el – élesítettem tudatosan a hangom.

Az akarnok picca tartományba. Csakhogy lát-
szólag becsúsztuk az anarchiába, ahol nem számí-
tott az én – teoretikussá vált – autokratikus felsőbb-
rendűségem. A vigyora szélesebb lett. Magabizto-
sabb.

– Ne kéresd magad, cicamica – húzott meg.

Én hiába szegtem le a sarkam. Felé döccentem,
bár csupán egy tyúklépésnyit. A szívem felpörgött.
A vállam újra megrángattam egy röpke, meddő lég-
vételig, azonban tényleg gyengébb voltam.

Hiába akartam, nem moccant. Eltöprengtem a sikoltozáson, ám nem voltam benne biztos, hogy nem csupán bevadítom a megalázásommal.

Emiatt nem próbáltam hangosan segítséget kérni. Akkor sem, ha kifejezetten szükségem lett volna rá, ugyanis esélyt sem láttam szabadulni, ameddig el nem enged.

Kezdtem komolyan megijedni. A sírás kerülgetett, bár az évek alatt megtanultam viselni a nyomást. A hangom kifejezéstelen maradt, mindössze a tudóm szorított:

– Utoljára ismétlem meg, hogy vegye le rólam a kezét.

– Mert ha nem?

Még egy fél lépést közelített, vagy engem húzott ilyen könnyen? Még mindig pusztán néhány bosszús pislogást ért a kettősünk.

Kiszaladt a számon egy nyikkanás, megkíséreltem hátrálni, azonban megint nem sikerült. A másik keze az állam alá nyúlt.

A pupillám hitetlenkedve kerekedett. Kiszökött egy rohadt könnycsepp, és minden ellenkezés bent akadt a szorító torkomban. Rá kellett ébrednem, hogy életemben először beismerten rettegni kezdek, és ez megbénít.

Sosem kerültem még olyan helyzetbe, hogy tovább erőltették, ha már egyszer ellenkeztem.

Idegen volt, és rémítő a lehetőség, hogy nincs befolyásom a történésekre.

A hátraszorult, tudatos énem sztoikusan állapította meg, hogy hamis a rólam kialakult kép – miszerint egy érzéketlen, ember formájú bio-robot vagyok, akinek nincsenek valódi érzései –, elvégre képes vagyok rettegni.

Elfogyott a levegő, és a perifériámon feketeség táncolt.

– Akkor én kérlek meg helyette, de az nem lesz ilyen udvarias – szólalt meg egy mélyebb bariton mögöttem.

Újabb testmeleget éreztem a hátamban. Fölöttem gomolyodott a hang. Szegfűszeges, szenes aromával. Kissé morranva.

A gazdája nem volt olyan magas, mint a velem szemben álló. Egy jó fej különbség lehetett közöttünk. Mellém léptek. Sápadtan sandítottam az oszlop másik oldalán észrevett alakra.

– Mi a faszt pofázol bele? – hördült felháborodva a zaklatóm.

A hőbörgés ellenére viszont a mancsai leestek rólam. Összerezcentem. Már majdnem hátra táncoltam, egy szánalmas tyúklépésnyit hátráltam is, azonban megtorpantam. Nem akartam szemét módon hátrahagyni a balhéban a megmentőm.

Aki behúzott maga mögé:

– Én a helyedben farok-felvágva menekülnék, amíg a hölgyre való tekintettel nem számoltatom meg veled a tenyeredben a fogaid.

Nem ez volt a legrosszabb, hanem hogy még mindig nem avatkozott közbe senki. Akkor sem, ha nem kevés férfiforma utazott a villamoson.

Azt nem mondom, hogy férfiak, elvégre engem még azzal hitegettek a nevelésem alatt, hogy ők megvédik a hölgyeket. Ez alapján egyetlen egy volt ott.

A jármű döccent. Megálló jött. Nyílt az ajtó.

– Ne – érintettem meg az önjelölt megmentőm kezét.

Ugyanis a törvényeket nem igazán érdekli egy meg sem történt lehetőség, ha ő még előtte össze-töri. Ő hátranézett.

Belebámultam a sötétbarna pillantásába, ami nem volt agresszív. Annak ellenére, hogy éppen egy lélegzettel ezelőtt ígérte meg: kiveri a másik fogait.

Talán az őszi végi, naplemente utáni jeges fuvalat kergette ki az agressziót, ami a nyitva hagyott ajtó mellett egy fokkal kevésbé bűzölgött. Egy ekkora eső után éppen nem volt olyan visszataszító a város.

Az előző helyzethez képest kimondottan kíváncsnak tűnt.

– Szálljunk le – mentett ki a lovagias idegen.

Gondolkodás nélkül tartottam vele. Megkönynyebbülve, amíg észre nem vettem, hogy – igaz, tisztas távolságban – a villamosos zaklatóm is követ.

Egy szekundumig nem akartam hinni a viszkető tarkómnak, mielőtt az üzötten szökellő tekintetem kiszúrta az esőbeálló árnyékába húzódott alakot.

Hitetlenkedve fordultam teljes testtel felé, alig bírtam feldolgozni ezt a pofátlanságot, amit mégis szabadon megtehetett, mivel senki nem szólt rá a mellettem állón kívül. Talán mégse találtam meg a társadalomban a helyem.

Egy légvétel alatt megkönynyékezett a régi kisebbségi komplexus és bizonytalanság. JOGOS bizonytalanság, elvégre percekkel ezelőtt lettem majdnem áldozat.

Megkapaszkodtam a laptoptáskám pántjában, bár így is remegni kezdett a kezem.

– Hazakísérjelek? – ajánlotta fel a megmentőm, ahogy észrevette, mit nézek.

– Nem akarom, hogy megtudja, hol lakom – erőltettem ki, igaz, addigra a hangom is reszketett.

Sokkosan bámultam a stalkerem¹, aki továbbra is engem méregetett. Éhesen. Miért?! Eddig

¹ Angolból átvett szleng. Jelentése: cserkelő; átvitt használata: férfi, aki idegen nőket követ.

láthatatlan voltam! Jó volt az nekem! Nem is öltöztem kihívóan.

Sima, fekete farmer volt a nem túl lapos, nem túl izmos, bár nem is ványadt fenekemen, amit ráadásul eltakart a szövetkabát, ha megigazítottam. Lapos volt a csizmám.

Nem lógott ki a bőröm sehol, nem viseltem feltűnő sminket, nem festettem látványosra az egyébként éppen barna pillám, és nem is szemezttem kihívóan senkivel.

Nem érdekemltem ezt!

– Meghívlak valamire a nagy ijedtségre – közölte szinte morranva a lovagias idegen, ahogyan kis híján vicsorgott a másik férfira.

Tényleg lovag volt, akármilyen marconának tűnt. Mert... most, hogy jobban megnéztem, annak tűnt. Akkor is, ha ő sem volt különösen kihívó a fekete bakancssal, sötétkék farmerrel és bőrkabáttal.

Igaz, az egyik fülébe került egy pár milliméteres tágitó, a másikban meg egy tragus és egy helix piercing. Azért nem volt látványosan veszélyes a kinézete. Főleg, hogy nem láttam előbukkanó bőrtöntetoválast vagy éppen látványos szakadást a ruháin.

Az arca szabályos volt, világosabb bőrű, még ha nem is teljesen fehér. Semmilyen barna hajú, sötét szemű és vastag szemöldökű. Vékony ajkú, amik mögött a fogai nem voltak túl szabályosak.

Mintha lett volna egy enyhe nyitott harapása – például gyerekkori ujjszopástól –, bár lehet, hogy csak nekem tűnt úgy, mivel önkéntelen is a saját, évtizedekig szépítgetett és – kissé mániásan – karbantartott fogsoromhoz viszonyítottam.

Rosszallóan csettintett a nyelvével, ami viszont sötétrózsaszín volt, és nem undorító trutyis. Aztán betúrt a mellén lévő zsebbe, és elővett egy cigaretatárcát:

- Zavarna? Kérsz egy szálát?
- Nem és nem – feleltem halkan.

Ő felnézett, és hezitálás nélkül elindult az első nyugalmasabbnak kinéző kávézóba. Közben egy Zippo típusú öngyújtóval lángot csiholt. Egy jing-jang volt rajta. Mire jobban megfigyeltem volna, el is tette.

Én rápislogtam. Erre kaptam egy keserű mosolyszerű grimaszt. Mármint... nem mosolyodott el igazából, a szájában lógott a cigi, viszont az egyik szája sarka mozdult.

Inkább oldalra, mint fel, mégis felismertem az eredeti gesztust, amit minden bizonnyal tönkretett az élete:

- Barnabás.
- Odett.
- Mint a fekete hattyú a balettban?

Köpninyelni nem bírtam. Újra végigmértem a váratlan alakot, aki megmentett, majd klasszikust

idézett. Igaz, rosszul, azonban a neme legtöbb képviselője ennyit sem bírt kipréselni magából.

Hiába nem volt ez egy különösen elmés asszociáció, igazság szerint mégis először kaptam meg.

– Igazából a fehér – javítottam ki csendesen.

– Majdnem – vigyorodott el cinikusan. – Már nem emlékszem.

– Láttad?

– Néhányszor – fújt rosszallóan. – Igyekszem cenzúrázni az agyamból a hülyeséget.

Mégse különbözött, mit hittem... vagyis dehogynem, hiszen éppen kísérgetett egy idegent, hogy egy másik idegen ne bírja zaklatni. Ha más nem, lovagiasabb volt, mint a többiek. Ezt el kellett ismernem.

Akkor sem bírtam ki, hogy szóvá tegyem:

– Mint a balett...

– Vagy hangverseny, esetleg musical. Ha már színpad, akkor klasszikust akarok nézni, amiben senki nem virnyog, és nem nyekereg valami hegedű a gerincemen.

– Mármint színházi drámát? – sandáztam gyanakodva.

– Lehetőleg görögöt vagy kortársat – biccentett oda se figyelve.

Mi...? Mi?!

Harmadszorra is végigmértem. Ő keserű vigyorral megfordult, elnyomta a kukán a

koporsószeget, kidobta, és teátrálisan kinyitotta nekem az ajtót:

– Sajnálom, Hercegnő, de ma estére csak ilyen elbaszott lovagot sikerült lőnöd a bamba tömegből.

Ebből süttött a kisebbségi komplexus. Miért? Olyan magabiztosnak látszott.

Egyenesen érinthetetlennek, ahogyan összeugrott egy vadidegennel egy nem is szép nőszemély miatt, pusztán mert bántották az erkölcsi kódexét.

– Tényleg meggondolatlan, viszont attól még váratlanul lenyűgöző – sóhajtottam. – Mire hívhatlak meg?

– Ne herélj ki, ha már végre pöföghettem a tesztoszteront – csettintett megint rosszállóan a nyelvemmel. – Bőven elég lenyelnem, hogy okosabb vagy és kijavítasz.

– Tessék?

– Én fizetek, te meg jóképet vágsz hozzá, hogy legyen sikerélményem.

– De... már így is túl kedves vagy...

Ordenáré módon felröhögött. Cinikusan. Jogtalanul, hiszen éppen megvédett... Elpirultam szégyenemben, ugyanis én komolyan gondoltam.

Nem bántani akartam, azonban ezek szerint a stílusom már akaratlanul is hozta a kegyetlen piszkálódást, amivel normális esetben távol tartottam a többieket, hogy ők se bántsanak engem.

– Cuki, még be is nyalom, amilyen szendén sóhajtod – nyelte le nagynehezen a végét. – Mit kérsz, Hercegnő?

– Chai lattét, ha... lehet – fejeztem be ismeretlen bizonytalansággal, ám ez az eset elsöpörte a szokott (hamis) magabiztosságomat.

– Neked még a puncikávét sem rovom fel – biccentett a pultosnak. – Egy nitrót is, kérem.

– Ilyenkor nitrót?

– Éjjeli bagoly vagyok – vigyorodott el keserűen.

– A munka miatt?

– Mondhatjuk – zárkózott be.

Nem túl látványosan, azonban mivel én tudatosan használtam a metakommunikációt is – ami számomra nem jött természetesen –, észrevettem a szemnek szinte láthatatlan jeleket.

Inkább tereltem, ahogyan leültünk egy asztalhoz. Önkéntelenül egymás mellé, ugyanis mindketten rá akartunk látni a bejáratra. Jogosan. Bejött a stalker. Én áldozatként bentebb csúsztam az ablak felé.

Barnabás pillantása elfeketedett:

– Nyugi...

– Szóval... görög dráma – igyekeztem visszatalálni az emberi beszélgetéshez.

– Egye kutya, Hamlet vagy más öldöklős darab is jöhet. Amíg nem énekelnek – szuggerálta az új végzetemet.

– Miért ne énekeljenek?

– Nem viselem, ha azzal áztatnak, hogy megérthetőek egy másik ember érzései, a zene pedig ezzel hiteget.

– De nem?

Még érdekes is lett volna, amit mond, ha nem kezdek újra rettegni. Szorítottam a poharam, a folyadék felszíne reszketett. A szívem újra egészségtelenül sebesen kezdett dobogni. Valahol a fülemben. Nem éreztem komfortosnak.

– Nem... Figy'... megígérem neked, hogy nem hagylak magadra, és ha idejön, az anyja sem ismer majd rá; de légyszív' ne kezdj zokogni vagy hisztisen pánikolni, mert a vigasztalásban nem vagyok jó – érintette meg a kezem fejét az egyik ujja hátával.

Alig. Odakaptam a pillantásom. Aztán rá. Nem viccelt. Halálosan komolyan gondolta, és ki is néztem belőle. Akármilyen vörös zászló volt ez, mégsem kezdtem jobban félni. Talán már nem bírtam jobban. Vagy... éreztem, hogy nem ellenem irányul az agressziója, amit újra pöfögni kezdett.

Akármilyen helytelen volt is ez, én – biza! – örültem, hogy köztem és a Dörgölőző között ült.

– Miért?

– Mert vannak dolgok, amiket nem tűrhetek.
Az egyik ilyen, ha valaki másokra kényszeríti magát
– villantotta meg a fogait.

– De... nem is ismersz...

– Dehogynem, Odett, éppen tizenhárom perce.
Egyébként meg nem kell ismerjelek, hogy ne tűrjem
el az alapvető normák felrúgását.

Kopogtak a cinikus, kemény mondatok. Én szívem szerint mégis a nyakába borulok, hirtelen anyyira megkönnyebbültem. Akkor is, ha láttam rajta, hogy ennek van egy mélyebb gyökere, amihez nincs közöm. Semmilyen értelemben.

Önsorsrontás is lett volna elvitatni a jószándékát, különösen, hogy élveztem a társaságát. Valahol még akkor is.

– Szóval, lovag... – mosolyodtam el.

– Helyes – biccentett. – Vállalom a túlzó titulust, ha mosolyogsz nekem egész este.

– Nem túlzó – csóváltam meg a fejem.

– Ellenkeznék, de durván okosabbnak tűnsz, szóval inkább a számra ülök, mielőtt bebizonyítom a suttyóságom. – Még mindig hamisnak érződött a vigyora, de már inkább keserű lett, mint kínlódó.

– Nem tűnsz suttyónak – figyeltem a profilját.

– Oké, Hercegnő... Mesélj, honnan pottyantál ide? Miért nem csörög már vadul a telefonod, hogy merre jársz?

– Hazafelé megyek a munkából, és azért, mert senkinek nem hiányzom?

– Ezt nehezen hiszem – mért végig.

– Kiállhatatlan vagyok – figyelmeztettem.

– Ezt is nehezen hiszem – parolázott velem.

Ez akár egy jó beszélgetés is lehetett volna, ha nem így esik meg. Így mindketten újra meg újra a másik asztal felé sandítottunk.

Kifejezetten lassan ittuk a kávékat, azonban az ott várakozó emberformájú karikatúra nem adta fel. Egy kiadós hallgatás után Barnabás folytatta:

– Szóval megnyugtathatna, ha megtudnám, miért nem keres senki és miért nem tárcsázol segítségért.

– A szüleim vidéken élnek, és mérsékelten beszélünk, párom tényleg nincs, barátokkal pedig szűken vagyok, akik mind családosak – vallottam be valamiért.

– Egyedül vagy? – halkult el.

– Mondjuk – sóhajtottam.

– Engem se vár senki – dőlt hátra kényelmesen.

A lábát előrenyújtva keresztezte bokában, mégis láttam, hogy pillanatok alatt felpattanna: – Akkor nézzük, mikor adja fel...